

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/15/2018
Identifikačné číslo spisu: 7017200320
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7017200320.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Jana Hatalovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): I. T. M., bytom U. T. XX, L., právne zastúpeného advokátom JUDr. Miroslav Vidovenec, Námestie osloboditeľov 1, Michalovce, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Komenského 52, Košice, o správnej žalobe vo veciach správneho trestania, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OOP1-2017/007452/GEC zo dňa 20.02.2017, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. septembra 2017 č. k. 1Sa/17/2017-40 v spojení s opravným uznesením zo 14.marca 2018 č. k. 1Sa/17/2017-40-66, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. OU-KE-OOP1-2017/007452/GEC zo dňa 20.02.2017 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Michalovce, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-MI-OVVS-2016/000694 zo dňa 22.08.2016 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“ resp. „prvostupňový orgán“), ktorým tento uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa žalobca dopustil tým, že dňa 24.08.2015 okolo 16:45 hod. na S. Š., v chatovej oblasti U. R., stredisko B. vykýval dva kusy zabetónovaných železných stĺpikov a jeden kus zabetónovaného železného stĺpika vytiahol z betónu, čím takto poškodením betónu úmyselne spôsobil poškodenú B.M. Š. škodu podľa odborného vyjadrenia v sume 97.50 eur, a za ktorý priestupok žalobcovi uložil pokutu vo výške 100,- eur a povinnosť uhradiť štátu trovy konania.

2. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že „Obvinený podal proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že predmetné stĺpy boli zabetónované mimo pozemku poškodenej a zasahovali do prízjazdovej cesty vedúcej k chatám a takto tvorili prekážku na komunikácii. Obvinený ďalej uviedol, že nič nenasvedčovalo tomu, že by tieto stĺpy niekomu patrili, ale aj napriek tomu sa šiel opýtať, či nepatria poškodenej a ak jej patria, aby túto prekážku odstránili sami, pretože sa pomaly stmievalo a touto neosvetlenou prekážkou na ceste by mohlo dôjsť ku škodám na majetku a taktiež k úrazom. V chate však nikto nebol, preto sa obvinený rozhodol v rámci bezpečnosti na ceste túto prekážku odstrániť. To, že stĺpy skutočne patrili poškodenej, sa dozvedel až neskôr, keď za ním prišla policajná hliadka, aby podal vysvetlenie. Obvinený je toho názoru, že žiaden priestupok nespáchal, pretože v záujme bezpečnosti na ceste odstránil nezákonne postavenú prekážku. V ďalšej časti odvolania obvinený namietal, že nebol prizvaný k obhliadke miesta priestupku, hoci sám na nej trval. Obvinený ďalej namietal, že poškodená drobnú stavbu ohlásila až 25.08.2015, pričom skutok sa mal stať 24.08.2015, z čoho vyplýva, že poškodená vykonávala stavbu bez príslušného zákonného postupu, teda v čase priestupku bola táto stavba v rozpore s právnym poriadkom a ako taká nemôže požívať právnu ochranu a navyše zasahovala do cesty, teda nebola celým jej objemom na pozemku poškodenej. Na základe uvedených skutočností obvinený v závere odvolania žiadal, aby príslušný orgán napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil. Poškodená k odvolaniu obvineného uviedla, že ho považuje za účelové, tendenčné a nepravdivé s cieľom dosiahnuť to, aby nebol uznaný za vinného zo spáchania priestupku. Poškodená ďalej uviedla, že stĺpy, ktoré aj v súčasnosti tvoria hranicu jej pozemku, nepredstavujú žiadnu prekážku v prístupovej komunikácii, čo vyplýva aj z kamerového záznamu, teda obvinený nebol nútený zmeniť smer jazdy a plynule prešiel ďalej a v čase, keď tadiaľ obvinený prechádzal, t.j. cca o 16:45 hod. dňa 24.08.2015, bol krásny slnečný deň, teda nie je pravda, že sa stmievalo. Poškodená nevidí dôvod, aby boli stĺpy svetelne označené, keďže sú zjavne viditeľné. To, že stĺpy netvorí prekážku v prístupovej komunikácii, potvrdili aj príslušníci policajnej hliadky, ktorých privolať obvinený a na ich otázku, či mal nejaký problém prejsť autom popri jej chate a či sa mu zdá, že práve prechádzajúce autá sú nejakým obmedzené v prejazde, obvinený mlčal. Argumentáciu obvineného, že v čase spáchania skutku poškodená ešte nemala súhlas Obecného úradu Kaluža na umiestnenie drobnej stavby, poškodená považuje za nepodstatnú, nakoľko obvinený v tom čase o tom nemal ako vedieť a napriek tomu jej spôsobil svojím konaním škodu. Poškodená k písomnému vyjadreniu priložila fotografie, z ktorých vyplýva, že medzi jej stĺpmi a prístupovou komunikáciou je ešte minimálne 1 m voľného priestoru a že stĺpy sú plynule napojené na jej 45 ročný živý plot a susedovu bielu bránu. Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí, ako príslušný odvolací orgán, preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa ust. § 59 ods. 1 zákona o správnom konaní v celom rozsahu, preskúmal celý spisový materiál, zhodnotil vykonané dokazovanie, priebeh prvostupňového konania a postup prvostupňového správneho orgánu, pričom sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového správneho orgánu a dospel k záveru, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnymi predpismi. Podľa ust. § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch je priestupkom zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o

trestný čin. Podľa ust. § 3 zákona o priestupkoch na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie. Podľa § 32 ods. 1 zákona o správnom konaní správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podľa § 32 ods. 2 zákona o správnom konaní rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Podľa § 34 ods. 5 zákona o správnom konaní správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Podľa § 46 zákona o správnom konaní rozhodnutie musí byť vydané v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Podľa ust. § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch sa priestupku proti majetku dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením veci z takého majetku, alebo sa o takéto konanie pokúsi. Po preskúmaní odvolania obvineného a predloženého spisového materiálu odvolací orgán zastáva názor, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade so zákonom. Podľa § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní v odôvodnení rozhodnutia uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Prvostupňový správny orgán pri vydaní rozhodnutia vychádzal z priestupkového spisu Obvodného oddelenia Policajného zboru Vinné č. ORPZ-MI-OPP4-I 66/2015-P, súčasťou ktorého sú výpovede obvineného, poškodenej, úradný záznam, zápisnica u obhliadky miesta priestupku, fotodokumentácia, vyčíslenie škody a odborné vyjadrenie spol. JHS s.r.o. č. 251/2016. Vychádzal tiež zo zápisníc o prejednávaní priestupku zo dňa 21.10.2015, 06.07.2016, 20.07.2016 a 22.08.2016, súčasťou ktorých sú výpovede obvineného a poškodenej, ktorá trvala na nároku na náhrade škody vo výške 666 (zrejme eur, poznamenáva súd), prvostupňový správny orgán pri určení výšky škody vychádzal z odborného vyjadrenia JHS s.r.o., kde bola výška škody stanovená na sumu 97,55 €. Po zhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach, ktorými sú výpovede poškodenej a obvineného, ktorý sa k poškodeniu cudzej veci priznal a aj napriek tomu, že tvrdil, že skutku sa dopustil preto, že stavba zasahovala do krajnice a obmedzovala vodičov a zároveň bola postavená na obecnom pozemku, dospel k záveru, že obvinený sa priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch dopustil tým, že úmyselne spôsobil škodu na cudzom majetku poškodením veci z takého majetku. Na základe uvedeného bol obvinený uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch a v zmysle platných ustanovení zákona o priestupkoch mu bola uložená sankcia a povinnosť uhradiť trovy konania spojené s prejednaním priestupku. Prvostupňový správny orgán podľa § 70 ods. 2 odkázal poškodenú s jej nárokom na náhradu škody na príslušný súd, nakoľko s odborným vyjadrením spol. JHS, s.r.o., v ktorom bola škoda vyčíslená na 97,50 € nesúhlasila a trvala na náhrade škody vo výške 666 €. Prvostupňový správny orgán sa usiloval o zistenie pravdy, čo najväčšmi zodpovedajúcej skutočnosti a o čo najpresnejšie zistenie skutkového stavu veci. Na vydanie rozhodnutia o uznaní viny sa vyžaduje istota a presvedčenie správneho orgánu o tom, že skutok bol spáchaný obvineným. Ak by však mal správny orgán akékoľvek pochybnosti o spoľahlivosti zisteného stavu veci, nemôže uznať obvineného vinným a musí prihliadnuť na pravidlo v pochybnostiach v prospech obvineného. Rozhodnutím správny orgán zasahuje do právnych pomerov osôb, preto musí byť vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutočného stavu veci a v súlade so zásadou materiálnej pravdy upravenou v § 3 ods. 4 zákona o správnom konaní. Podľa § 12 zákona o priestupkoch pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku,

II.

Konanie na správnom súde

A)

Žalobou podanou na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) sa žalobca domáhal zrušenia žalovaného rozhodnutia, ako aj prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. V žalobe uviedol, že predmetné stĺpy boli zabetónované mimo pozemku poškodenej a zasahovali do príjazdovej cesty vedúcej k chatám a takto tvorili prekážku na komunikácii, preto sa rozhodol v rámci bezpečnosti na ceste túto prekážku odstrániť. To, že stĺpy patria poškodenej,

sa žalobca dozvedel až neskôr, keď za ním prišla policajná hliadka. V ďalšej časti žaloby žalobca namieta, že nebol prítomný pri obhliadke miesta priestupku, hoci vo svojej výpovedi trval na tom, že chce byť osobne účastný na obhliadke miesta priestupku a tiež namietal, že v čase spáchania priestupku bola táto stavba v rozpore s právnym poriadkom a ako taká nemôže užívať právnu ochranu. Žalobca má za to, že priestupok proti majetku, zo spáchania ktorého bol obvinený, nebol náležitý prejednaný a závery sú iba jednostranne prezentované v prospech poškodenej. Spočiatku bolo konanie objektívne zhodnocované a boli požadované náležitosti od poškodenej, aby deklarovala, že táto stavba je postavená iba na jej pozemku a taktiež mala byť k tomuto účelu vykonaná obhliadka miesta priestupku, čo sa však po podaní sťažnosti poškodenou nestalo, navyše absentuje subjektívna stránka priestupku spočívajúca v úmyselnom konaní, pretože žalobca nemal žiaden úmysel spôsobiť škodu, iba odvracal hroziace nebezpečenstvo, žalobca riadne vypovedal a nepopieral, že takýmto spôsobom konal.

B)

3. Správny súd v konaní podľa § 177 a nasl. zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) po oboznámení sa s obsahom žaloby, vyjadrenia žalovaného a obsahom administratívnych spisov prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu žalobu podľa ust. § 190 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

4. Podľa názoru správneho súdu v konaní nebolo sporné, že žalobca sa dopustil priestupku proti majetku podľa vyššie citovaného ust. § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch, ktorý mu bol kladený za vinu, pretože sa k priestupku priznal, a preto súd mal za to, že naplnil skutkovú podstatu uvedeného priestupku, ak poškodil cudzí majetok, majetok B. Š., tak ako je to uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu, resp. v bode 1 tohto rozsudku.

5. Správny súd neprihliadol na námietku žalobcu, že rozhodnutie žalovaného nie je spravodlivé z dôvodu, že v jeho prípade išlo o krajnú núdzu, s poukazom na nesplnenie podmienok ust. § 2 ods. 2 písm. b) zákona o priestupkoch.

6. Súd zdôraznil, že podstata krajnej núdze spočíva v tom, že pri nej dochádza k stretu dvoch záujmov chránených zákonom, pričom jednému z nich hrozí porucha (tzv. chránený záujem), ktorá môže byť odvrátená len poruchou druhého záujmu (tzv. obetovaný záujem). Poruchou treba na účely naplnenia zákonných podmienok stanovených pre inštitút krajnej núdze rozumieť bezprostredne hroziace nebezpečenstvo, pričom konanie v krajnej núdzi je vylúčené, keď možnosť poruchy hrozí vo vzdialenejšej budúcnosti. Posudzovanie taxatívneho splnenia ďalších princípov krajnej núdze, a to princípu proporcionality a princípu subsidiarity príslušnými správnymi orgánmi, resp. súdmi v rámci súdneho prieskumu, prichádza do úvahy až po ustálení, že v konkrétnom prípade záujmu chránenému zákonom nebezpečenstvo bezprostredne hrozilo. Podľa právneho názoru súdu konanie žalobcu nevykazovalo znaky inštitútu vylučujúceho jeho zodpovednosť za spáchaný priestupok, ku ktorému sa jednoznačne priznal. Tvrdenie žalobcu, že stavba zasahovala do krajnice a obmedzovala vodičov a že bola postavená na obecnom pozemku, nebolo žalobcom ničím preukázané.

7. Správny súd námietku žalobcu spočívajúcu v jeho tvrdení, že poškodená B. Š. vykonala stavbu nelegálne, ak osadila železné stĺpiky do betónu 24.08.2015 a ohlásenie drobnej stavby oznámila až dňa 25.08.2015, nepovažoval v konaní o priestupku vedeného proti žalobcovi za právne významnú, pretože žalobca mohol a mal túto skutočnosť, pokiaľ dňa 24.08.2015 o tom vedel, oznámiť príslušnému stavebnému úradu, teda obci B.J. a nie vybrať, resp. vykývať železné stĺpiky z betónu, a následne by žalobcovo tvrdenie o porušení stavebného zákona mohla riešiť obec B. ako na to príslušná.

8. Obdobne správny súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorá spočívala v jeho tvrdení, že žalobca nebol prítomný pri obhliadke vykonanej dňa 24.08.2015 od 22:40 hod. do 22:55 hod., teda v nočných hodinách, ako to vyplýva z obsahu administratívneho spisu žalovaného, pretože prítomnosť žalobcu by nemohla zmeniť skutkový stav veci, ktorý bol obhliadkou zistený a ktorý žalobca svojím priznaním sa, keďže nemal inú možnosť vzhľadom na dôkazy svedčiacie proti nemu, v celom rozsahu potvrdil.

9. Z uvedených dôvodov dospel správny súd k záveru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe, ktoré sa v podstate zhodovali s námietkami uvedenými v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, s ktorými sa žalovaný ako druhostupňový správny orgán dostatočným spôsobom vypořiadal, nie sú dôvodné, správne orgány postupovali v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami § 32 ods. 1 a 2, § 34 ods. 5 a § 46 zákona o správnom konaní, preto súd žalobu žalobcu ako v celom rozsahu nedôvodnú podľa ust. § 190 Správneho súdneho poriadku zamietol.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti / stanoviská

A)

Rozsudok krajského súdu napadol žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) kasačnou sťažnosťou z 23.11.2017 (č. I. 51) ktorou namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.).

10. Sťažnosť odôvodnil tým, že správny súd vo svojom odôvodnení rozsudku nesprávne ustálil svoj právny názor v bodoch 8, 9, 10, 11. a 12., na strane 7 svojho odôvodnenia. Dospel k nemu bez náležitého skutkového zistenia, že žalobca od začiatku tvrdil, že nevie, komu patria predmetné stĺpy, ktoré mimochodom boli zabetónované mimo pozemku na ktorom mali stáť, takže nemohol žalobca vedieť, že niekomu patria. Žalobca od začiatku tvrdí, že stĺpy sú zabetónované tak, že bránia riadnemu užívaniu príjazdovej cesty, t.j. tak, že ak sa stretnú autá v tomto bode, jedno auto musí zákonite cúvať, alebo zastať na nejakom voľnom pozemku, pretože autá v oboch smeroch naraz nemôžu prejsť, čo je zjavné obmedzenie príjazdovej cesty a pri týchto manévroch môžu vodiči spôsobiť jednak materiálne škody a jednak ujmy na zdraví.

11. Podľa názoru žalobcu každá prekážka na ceste, či už je na krajnici, alebo priamo na ceste spôsobuje vážnu a okamžitú hrozbu, a to jednak pre bezpečnosť účastníkov a majetkovej ujmy, pretože stĺpy boli zabetónované na novo bez toho, aby boli riadne označené, že tvoria bezprostredne prekážku na ceste. A tak mohlo dôjsť okamžite k ujme na zdraví a taktiež majetkovej ujme. Preto žalobca v dobrej viere odstránil túto prekážku a to tak, aby predmetné stĺpy nepoškodil.

12. Sťažovateľ namietal konštatovanie súdu, že žalobca ničím nepreukázal, že stavba zasahovala do krajnice a obmedzovala vodičov a že bola postavená na obecnom pozemku, pretože žalobca v konaní pred úradmi predložil listinný dôkaz, a to Ohlásenie drobnej stavby Obecnému úradu B.Ž. zo dňa 25.08.2015, kde z obrazovej prílohy umiestnenia drobnej stavby jasne vyplýva, že bude postavená mimo pozemok a zasahuje do príjazdovej cesty. Na túto skutočnosť Obecný úrad upozornil stavebníka, že stavbu povoľuje len v tom prípade, ak celá stavba bude postavená na pozemku stavebníka, čo stavebník nedodrжал, takže vedome porušil právne predpisy. To v podstate vyvracia aj bod č. 12 odôvodnenia rozsudku, pretože práve stavebník konal v rozpore s platnými právnymi predpismi a to aj napriek upozorneniu príslušného Obecného úradu. K týmto skutkovým žalobca navrhoval v konaní obhliadku miesta činu, aby sa úrady presvedčili o jeho tvrdení, no nestalo sa tak, pretože úrady túto obhliadku nevykonali. Úradom a následne Krajskému súdu stačili fotografie, ktoré predložil stavebník a ktoré žalobca nemal možnosť vidieť a vyjadriť sa k nim, aj napriek tomu, že v konaní o to žiadal.

13. Podľa sťažovateľa krajský súd svojím rozhodnutím o zamietnutí žaloby ustaluje závažný právny precedens, že hocikto môže bez akýchkoľvek zábran a príslušných stavebných povolení umiestniť prekážku na ceste. Žalobca sa naďalej stotožňuje s názorom, že konal v krajnej núdzi a konal tak, aby zabránil následnej ujme na zdraví a majetkovej ujme.

14. Na základe vyššie uvedeného sťažovateľ žiadal zrušiť (zrejme mal na mysli zmeniť) rozsudok správneho súdu a napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušiť.

B)

15. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

Právne názory kasačného súdu

16. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné zamietnuť.

17. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31.marca 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.)

18. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytýkaných nedostatkov konania správneho súdu a napadnutého rozsudku v rozsahu sťažnostných bodov. V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti vyššie uvedených dôvodov kasačnej sťažnosti.

19. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd tiež zdôrazniť, že právo na súdnu ochranu (čl. 46 a nasl. ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzujúcim podmienkam (čl. 51 ods. 1 ústavy). To platí aj v prípade kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku (§ 438 ods. 1 S.s.p.), ktorý nie je možné použiť „celoplošne“ na odstránenie nespokojnosti účastníka konania s akýmkoľvek rozhodnutím správneho súdu a ktorej aplikácia môže narušiť princíp právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (§ 145 S.s.p.).

20. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok správneho súdu, ktorým bola správna žaloba vo veciach správneho trestania zamietnutá. Kasačný súd po preskúmaní rozsudku Krajského súdu v Košiciach a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku krajského súdu. Závery krajského súdu spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú podľa názoru kasačného súdu dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, čo viedlo k záveru o zamietnutí kasačnej sťažnosti ako nedôvodnej.

Podľa ust. § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch sa priestupku proti majetku dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením vecí z takého majetku, alebo sa o takéto konanie pokúsi.

Podľa ust. § 2 ods. 2 zákona o priestupkoch priestupkom nie je konanie, ktorým niekto odvracia

b) nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému zákonom, ak týmto konaním

nebol spôsobený zrejme rovnako závažný následok ako ten, ktorý hrozil, a toto nebezpečenstvo nebolo možné v danej situácii odstrániť inak.

Podľa ust. § 46 zákona o správnom konaní rozhodnutie musí byť vydané v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

21. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti vytýkal krajskému súdu nesprávne právne posúdenie veci, ktoré videl v tom, že krajský súd si svoj názor o nesplnení podmienok vylučujúcich protiprávnosť konania § 2 ods. 2 písm. b) zákona o priestupkoch osvojil bez náležitého skutkového zistenia, že žalobca od začiatku

tvrdil, že nevie, komu patria predmetné stĺpy, ktoré mimochodom boli zabetónované mimo pozemku na ktorom mali stáť, takže nemohol žalobca vedieť, že niekomu patria. Žalobca od začiatku tvrdí, že stĺpy sú zabetónované na tak, že bránia riadnemu užívaniu príjazdovej cesty, t.j. tak, že ak sa stretnú autá v tomto bode, jedno auto musí zákonite cúvať, alebo zastať na nejakom voľnom pozemku, pretože autá v oboch smeroch naraz nemôžu prejsť, čo je zjavné obmedzenie príjazdovej cesty a pri týchto manévroch môžu vodiči spôsobiť jednak materiálne škody a jednak ujmy na zdraví.

22. Z takejto argumentácie je zrejmé, že sťažovateľ nespochybnil zistenie skutkového stavu o ktoré opieral správny orgán svoj záver súdu o naplnení podmienok zodpovednosti vyplývajúcej z ust. § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch, s čím sa krajský súd správne stotožnil, ale uvádzanými argumentami obsahovo totožnými ako v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu tak i v správnej žalobe namieta nezohľadnenie okolností vylučujúcich protiprávnosť jeho konania, ktorého priebeh a následky nepoprel.

23. V tejto otázke sa kasačný súd sa stotožnil s právnym záverom krajského súdu a správnych orgánov, podľa ktorého sťažovateľ konal svojvoľne a nedovolené zobral zákon do vlastných rúk a teda jeho konanie nemožno považovať za konanie v krajnej núdzi. Takýto záver aj podľa kasačného súdu dôvodne vyplýva zo skutočnosti, že tvrdenie sťažovateľa, že predmetné stĺpy predstavovali prekážku v riadnom užívaní príjazdovej komunikácie (za ktorú označil vykonštruovanú hypotetickú situáciu pri strete vozidiel) bol správne považovaný len za jeho ničím nepotvrdený z jeho pocitov prameniáci súkromný názor, ktorý si zrejme neosvojili ani neskôr privolaní príslušníci policajnej hliadky (nepochybne s právomocou štátneho orgánu vykonať prípadné okamžité zabezpečovacie opatrenia, ak by takúto potrebu objektívne zistili) a nemožno ho potvrdiť ani z fotodokumentácie založenej v administratívnom spise (o existencii ktorej sťažovateľ ako účastník konania o priestupku preukázateľne vedel a mal možnosť sa s jej obsahom oboznámiť). Z uvedeného dôvodu kasačný súd neprihliadol ani na navádzajúce sťažovateľovo prihlásenie sa (v kasačnej sťažnosti) k všeobecnej formulácii o prekážkach na ceste a potrebe ich odstránenia z dôvodu predchádzania ujme na zdraví a majetku, keďže zistený skutkový stav v predmetnej veci tejto fikcii nezodpovedal.

24. Pre ustálenie prípadných okolností odôvodňujúcich krajnú núdzu kasačný súd rovnako ako krajský súd považoval za právne nepodstatný sťažovateľom dodatočne produkovaný dôkaz - doklad Obecného úradu obce B. (vo veci ohlásenia drobnej stavby... z 26. augusta 2015), ktorého obsah okrem toho, že nepotvrďuje sťažovateľom tvrdené umiestnenie stĺpov (drobnej stavby) mimo pozemok poškodenej (ale len upozorňuje stavebníka na tam vymenované požiadavky na realizáciu stavby), sťažovateľovi v čase spáchania priestupku (resp. pred ním) nemohol byť známy, tak aby svoju tvrdenú dobrú vieru v prevahu (ním predstieranej) ochrany verejného záujmu na bezpečnosti príjazdovej komunikácie pred ochranou súkromného vlastníctva mohol aspoň potencionálne vyvodzovať.

25. Obdobne je potrebné odmietnuť aj námietku vytykajúcu nedostatky v zistení skutkového stavu, ktoré sa mali podľa sťažovateľa odstrániť ohliadkou, na ktorej bude prítomný. Kasačný súd v tejto súvislosti odkazuje na správne konštatovanie krajského súdu, že takýto dôkaz by nemohol viesť k zmene skutkového stavu, zisteného pôvodnou ohliadkou, ktorý žalobca (sťažovateľ) svojim priznaním potvrdil a stotožňuje sa s názorom krajského súdu o jeho neopodstatnenosti, keďže má viesť len k dodatočnému potvrdeniu domnienok sťažovateľa (a to nelogicky aj právnych - napr. o stavbe v rozpore s právnymi predpismi resp. mimo pozemku poškodenej), ktoré však už vydáva za skutočnosti, z ktorých odvodzoval oprávnenosť svojho minulého konania, preto by bola vypovedacia hodnota takéhoto dôkazu pre (ex ante) posudzovanie okolností vylučujúcich protiprávnosť konania napĺňajúceho skutkovú podstatu priestupku už spáchaného sťažovateľom nulová.

26. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že priestupkové konanie svojim obsahom a účelom nemožno spájať s iným administratívnym konaním a nemožno ho považovať ani akési pokračovanie iného takéhoto konania (napr. konania o ohlásení stavby, stavebného konania o odstránení stavby resp. o predbežnom opatrení a pod.), ktoré riešia iné otázky a pre ktoré je zákonom predvídaný samostatný postup, preto je požiadavka sťažovateľa na preukázanie a zohľadnenie jeho domnienok vydávaných za skutočnosť v tomto konaní nedôvodná. Žalobca tým, že o otázkach ne/oprávnenosti stavby resp. jej

presahu mimo pozemok stavebníka, o ktorých nerozhodol na to príslušný orgán si vytvoril vlastný domnelý právny názor, ktorý vydáva za skutočnosť (čo je zrejmé z jeho tvrdenia o tom, že z obrazovej prílohy k ohláseniu drobnej stavby ustálil, že „stavba bude postavená mimo pozemok a zasahuje do príjazdovej cesty“ a tiež že „stavebník nedodrжал upozornenie obecného úradu“, že „...vedome porušil právne predpisy“) sa vlastne dožaduje zohľadnenia svojvoľného osvojenia si právomoci správneho orgánu nielen na právny výklad v konaní relevantných otázok, ale aj na svojpomocný výkon ním vykonštruovaného (domnelého) výsledku takéhoto konania, čo je nepochybne neprípustné.

27. Z uvedených dôvodov kasačný súd dospel k zhodnému záveru ako krajský súd, že konanie sťažovateľa nevykazuje znaky konania v krajnej núdzi, ktorej podstatu s poukazom na ust. § 2 ods. 2 písm. b) zákona o priestupkoch vysvetlil krajský súd v bodoch 10, 11 odôvodnenia svojho rozsudku a nestotožnil sa preto so sťažnostným dôvodom sťažovateľa, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Dôvody kasačnej sťažnosti teda neboli spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, že prvostupňový orgán aj žalovaný postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami zákona č. 372/1990 Zb., ktoré upravujú postup pri zistení predmetného priestupku a rešpektovali základné zásady správneho resp. konania o priestupkoch s prihliadnutím na charakter tohto konania, vyplývajúcich predovšetkým z ustanovenia § 51 až 88b zákona č. 372/1990 Zb., ako aj ústavné práva sťažovateľa. Výrok prvostupňového rozhodnutia je dostatočne určitý a je z neho zrejmý aj výsledok konania a to uloženie sankcie za priestupok.

29. Napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia na mieste, pričom vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a v súlade so zákonom riadne právne posúdené. Uvedené možno konštatovať aj o rozhodnutí správneho súdu, ktoré spĺňa atribúty rozhodnutia zaručujúceho právo na spravodlivý proces a v konaní pri rozhodovaní správneho súdu nebolo zistené porušenie zákona (§ 440 S.s.p.). Kasačný súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že sťažovateľ sa dopustil priestupku.

30. Kasačný súd napokon považuje za potrebné zdôrazniť, že odmieta obavu sťažovateľa, že „krajský súd svojím rozhodnutím o zamietnutí žaloby ustáľuje závažný právny precedens, že hocikto môže bez akýchkoľvek zábran a príslušných stavebných povolení umiestniť prekážku ma ceste“ pretože takýto názor vyslovený spojitosti s konaním a rozhodovaním v predmetnej veci považuje za nesprávny a nenáležitý nasvedčujúci skôr nekritickeému preferovaniu vlastného výkladu a aj výkonu domnelého práva (svojpomocou), čoho príčinou je zrejme nízka úroveň právneho vedomia o postavení a úlohách štátnych orgánov pri organizovaní spoločenských vzťahov v právnom štáte (prípadne ich vedomé ignorovanie), na ktorých poslanie napriek nepochybným nedostatkom nemožno vo všeobecnom záujme nikdy rezignovať (v zmysle č. 46 ústavy Slovenskej republiky „každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky“).

31. Kasačný súd má na základe vyššie uvedených záverov kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

Podľa § 461 S.s.p. kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

32. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.).

Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).